

ת"פ 48714/08/15 - מדינת ישראל נגד הגר נבטי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 48714-08-15 מדינת ישראל נ' נבטי
תיק חיצוני: 464430/2014

בפני	כבוד השופט עמית מיכלס
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	הגר נבטי

הכרעת דין

כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982, אני מודיע בפתח החלטתי כי החלטתי לזכות את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה.

כתב האישום

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של חבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"); הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק; איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 21.10.14 נהגה הנאשמת בכביש 4 לכיוון צפון, כאשר בסמוך לה נהג השוטר דניאל חברה (להלן: "**השוטר**") בניידת סמויה. בשלב מסוים ומשהבחין השוטר שהנאשמת אוחזת במכשיר סלולרי בידה, כרז לה לעצור בצד. משלב זה מתוארים בכתב האישום מעשייה של הנאשמת באופן הבא:

א. "בתגובה לבקשתו של השוטר", עברה הנאשמת לנתיב הימני, האיצה את נסיעתה, דבר שגרם לשוטר להאיץ את מהירות נסיעתו עד ששוב נסע במקביל לנאשמת וכרז לה פעם נוספת לעצור. משהמשיכה הנאשמת בנסיעתה, עקף השוטר את רכבה של הנאשמת "וחסם את דרכה תוך שהנאשמת פוגעת בחלק האחורי של הניידת".

ב. בשלב שהשוטר יצא מהרכב והלך לכיוונה של הנאשמת, הסיטה הנאשמת את ההגה והחלה להימלט מהמקום.

ג. הנאשמת המשיכה בנסיעתה והשוטר נסע בעקבותיה. בשלב מסוים "החל השוטר לחסום את דרכה של הנאשמת כאשר הנאשמת ממשיכה בנסיעה עד שפגעה בחלקה השמאלי האחורי של הניידת ואז נעצרה".

ד. השוטר יצא מרכבו, פתח את דלת רכבה של הנאשמת והודיע לה שהיא עצורה. בתגובה צעקה הנאשמת על השוטר וקללה אותו במלים: "בן זונה, למה עצרת אותי, לא עשיתי שום דבר, אתה תראה מה אני אעשה לך".

ה. לאחר שהשוטר הכניס את הנאשמת למושב האחורי בניידת, נשכבה הנאשמת על המושב ובעטה ברגליה על שמשת הדלת האחורית.

ו. בשלב כלשהו במהלך האירוע אמרה הנאשמת לשוטר: "אתה עוד תראה, אני אתלונן נגדך שניסית לאנוס אותי, אתה לא יודע מי אני".

על פי הנטען, כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרם לניידת נזק במגן האחורי, בכנף האחורית השמאלית, בדלת האחורית השמאלית ובדלת הקדמית השמאלית. שווי הנזק 5150.02 ₪.

התשובה לאישום

2. בתשובה מפורטת לאישום, שהוגשה בכתב, לא כפרה הנאשמת בעובדה שהיא נהגה ברכב כמתואר בכתב האישום ואף לא כפרה בכך שאחזה בידה במכשיר הטלפון הנייד שלה בעת שנהגה. הנאשמת אף הודתה שהבחינה שרכב שנסע בסמוך אליה כרז במערכת הכריזה. לצד זאת טענה שלא ידעה שמדובר ברכב משטרה בהעדר סימנים מזהים כמו צ'קלקה (בעברית - צפירור) או לוחיות זיהוי משטרתיות, אלא סברה שמדובר ברכב הצלה שביקש שיפנו לו את הדרך. משכך, סטתה הנאשמת מהדרך על מנת לפנותה לטובת רכב ההצלה, כל זאת מבלי שהאיצה את מהירות נסיעתה. משהבינה הנאשמת שעליה לעצור ופנתה לכיוון שולי הדרך, "חתך" השוטר את נתיב נסיעתה והרכבים התנגשו. הנאשמת לא כפרה כאמור בעובדה שרכבה פגע ברכב המשטרה, אולם טענה שמדובר באירוע פגיעה אחד בלבד, ולא בשני אירועים נפרדים כפי שטען השוטר. כמו כן טענה שהפגיעה לא הייתה מכוונת, אלא נגרמה כתוצאה מחסימת נתיב נסיעתה על ידי השוטר. הנאשמת כפרה בכך שנמלטה מהמקום.

בכל הנוגע לשלב בו נעצרו הרכבים, טענה הנאשמת שהשוטר פתח את דלת רכבה, ובעוד היא צועקת תפס אותה בכוח בידה, משך אותה עוד לפני שהספיקה לשחרר מעליה את חגורת הבטיחות וקלל אותה. לאחר שאפשר השוטר לנאשמת לשחרר מעליה את חגורת הבטיחות, משך אותה בחוזקה החוצה, סובב ודחף אותה בעוצמה עם פניה לכיוון המכונית ואזק אותה, תוך שהמשיך לקללה.

טענת הנאשמת היא שכתוצאה מהאלימות שהופנתה כלפיה מצד השוטר היא נפגעה בידה הימנית, שאף גובסה בהמשך, ונגרמו לה המטומות (בעברית - צרורות דם) בחלקים שונים בגופה.

הנאשמת הודתה שאמרה לשוטר שהיא לא עשתה דבר ושאלה מדוע היא עצורה, אולם הכחישה שקללה אותו. עוד טענה שעד לשלב בו נאזקה ונגררה לרכב המשטרה, לא הזדהה השוטר בפניה ולא ציין את הסיבה לעיכובה.

אשר להמשך ההתרחשויות בתוך הניידת טענה הנאשמת שהשוטר גרר אותה לניידת הסמויה, תוך שקלל אותה, סגר עליה את דלתות הניידת, לא אפשר לה לצאת מהרכב הסגור או לפתוח חלון על מנת שייכנס אויר ואף זרק את נעליה לכיוון

הכביש. לדבריה, רק בשלב זה נעתר השוטר לבקשתה והציג לה את תעודת השוטר שלו.

בכל הנוגע לאמירות המיוחסות לה, טענה הנאשמת שהיא אכן אמרה לשוטר שתלונן נגדו במח"ש על שהטריד אותה מינית לאחר שכינה אותה "שרמוטה", אולם הכחישה שאמרה שתלונן נגדו על כך שניסה לאנוס אותה.

סקירת ראיות ומהימנות

3. אין חולק שבמועד ההתרחשות היו במקום הנאשמת והשוטר בלבד (ראו גם ת/13 ות/14 - דוחות פעולה מהם ניתן ללמוד שיתר השוטרים הגיעו למקום לאחר האירוע). מכאן, שעיקר הדיון יעסוק בפערים הקיימים בין גרסת השוטר לבין גרסת הנאשמת.

עוד העידו מטעם התביעה שוטרים נוספים שהגיעו למקום בהמשך לבקשת השוטר, וכן שוטרים שהעידו על שראו בשלב בו הובאה הנאשמת לתחנת המשטרה.

בנוסף הוגשה חוות דעת ממנה ניתן ללמוד על הנזק שנגרם לניידת המשטרתית (ת/10). יצוין שבחוות הדעת לא הוזכר הנזק שנגרם לצמיג הניידת אולם מדוח פעולה של השוטר בניטה, שהגיע למקום לאחר ההתרחשות, עולה שאכן נגרם לצמיג נזק שהצריך החלפתו בשטח (ת/13).

במסגרת פרשת הגנה העידה מלבד הנאשמת גם אמה, ששפכה אור בעיקר על מצבה הגופני והנפשי של הנאשמת לאחר האירוע. כמו כן הוצגו צילומים שצולמו על ידי האם, המתעדים את גופה של הנאשמת וכן מסמכים רפואיים שונים במטרה להוכיח את מצבה מיד לאחר האירוע.

4. כפי שניתן לראות מתיאור העובדות בכתב האישום בהשוואה לתשובת הנאשמת לכתב האישום, חלקים רבים מהאירוע אינם נתונים במחלוקת עובדתית.

הנאשמת והשוטר תיארו את ההתרחשות בשטח, מטבע הדברים, כל אחד מנקודת מבטו, וניתן לומר שבמספר נקודות התיישבו תיאוריה של הנאשמת את שהתרחש בשטח, מבחינה עובדתית, עם תיאוריו של השוטר.

ואולם, כפי שנראה להלן, כל אחד מהם נתן לעובדות פרשנות אחרת.

למרות העובדות שאינן שנויות במחלוקת, עדיין נותרו בין הצדדים פערים עובדתיים משמעותיים, כמו למשל בשאלה האם השוטר עצר את רכבה של הנאשמת פעמיים והאם רכבה של הנאשמת פגע בניידת פעמיים, כגרסת השוטר, או שמא הייתה עצירה אחת ופגיעה אחת, כטענת הנאשמת.

על מנת שלא להקדים את המאוחר, אתייחס לשאלה זו בהרחבה בהמשך. עם זאת אומר כבר עתה שבכל אותן נקודות שבמחלוקת העדפתי לקבל את גרסת הנאשמת.

5. **עדות השוטר** - השוטר תיאר במהלך עדותו לפני את שתיאר בדוח הפעולה אותו ערך מיד לאחר האירוע

(ת/7), שעל פיו הוכן כתב האישום. עם זאת מצאתי מספר חורים ותמיהות בעדותו, כמו למשל בשאלה כיצד נגרמו לנאשמת חבלות בגופה.

כמו כן התרשמתי שבמהלך עדותו השתמש השוטר לא אחת ב"כותרות" מבלי יכולת (או רצון) לפרטן או להסבירן. כך למשל טען השוטר שהנאשמת סיכנה את הנוסעים בכביש (פרוטוקול עמ' 5 ש' 2: "התחילה לנסוע מהר במקום לעצור בצד, תוך שהיא מסכנת את הנהגים בכביש"), אולם מעבר לכך לא פירט - לא בדוח הפעולה ולא בעדותו - כיצד בא הדבר לידי ביטוי. לפיכך ניתן לראות בדבריו אלו של השוטר משום הגזמה והעצמה של התנהגות הנאשמת. נוסף על כך, ככל הנראה במטרה לצמצם את חלקו באירוע, לא מסר השוטר פרטים חשובים במהלך עדותו. דוגמא לכך היא אי מסירת תוכן הקללות לאחר שהודה שיתכן שאף הוא קלל את הנאשמת באירוע. במקרה זה לא אוכל לזקוף "שכחה" זו לחלוף הזמן וזאת ממספר נימוקים. האחד, השוטר זכר פרטים רבים אחרים, מהם שוליים, במהלך עדותו. השני, למרות שאמר גם לחוקרי מח"ש שיתכן שקלל את הנאשמת, לא מסר גם להם פרטים נוספים על כך. אציין שלמרות שנערכה חקירת מח"ש לגבי האירוע, מסיבה לא ברורה לא הוגשו לעיוני חומרי חקירה מתוך התיק, ובכלל זה גרסאות השוטר והנאשמת.

נוסף על כך מצאתי שהשוטר לא היה החלטי בתשובותיו לחלק מהשאלות שנשאל ולא אחת אף מסר תשובות סותרות, תשובות שנאמרו כלאחר יד או תשובות שהיו מבוססות על הנחות ולא על המציאות.

עוד טרם אכנס לעובי הקורה ועל מנת להמחיש התרשמתי זו, די אם אפנה לשלל גרסאותיו של השוטר בתשובה לשאלה האם הוא ביקש מהנאשמת לצאת מהרכב, או שמא הוציאה מרכבה בכוח מיד לאחר שהגיע אליה, כפי שטענה הנאשמת. תחילה טען שלאחר שהודיע לנאשמת שהיא עצורה, **ביקש ממנה לצאת מרכבה** על מנת שתזדהה - (פרוטוקול עמ' 6 ש' 10). ואולם, גרסה זו עומדת בסתירה לתיאור שמסר השוטר בת/7, בו תיאר שלאחר התאונה הוא הגיע לרכבה של הנאשמת, **פתח את הדלת, הודיע לה על מעצרה** (תוך שטען שציין בפניה כל העבירות שביצעה - גרסה תמוהה כשלעצמה לאור העובדה שטען שהנאשמת השתוללה וצרחתה). בהמשך, כאמור, תיאר שהנאשמת "המשיכה בקללות וצרחות תוך כדי התנגדות" (התנגדות למה?) **"ונאלצתי להשתמש בכוח על מנת להוציא אותה מהרכב..."**. כלומר - לא רק שאין בדוח זכר לכך שהשוטר ביקש מהנאשמת לצאת מרכב, אלא שלאור הנסיבות שתיאר, ובכלל זה ההשתוללות והקללות שלדבריו לא פסקו, קיים ספק האם בכלל היה יכול לבקש ממנה לצאת. בחקירתו הנגדית חזר השוטר על גרסתו לפיה **ביקש מהנאשמת לצאת מרכב** (עמ' 19 ש' 22), אולם משעומת עם דוח הפעולה, אמר לבסוף שהוא **אינו זוכר** אם ביקש ממנה לצאת או לא (עמ' 20 ש' 1). בהמשך תיקן שוב תשובתו כשאמר: **"אני מניח שביקשתי ממנה, היא סירבה"** (עמ' 20 ש' 17). ואדגיש - לא מן הנמנע שבחלוף זמן כה רב מיום האירוע לא יזכור השוטר פרט כזה או אחר, שהרי אין עסקינן במבחני זיכרון וסביר שהשוטר טיפל מאז במקרים רבים נוספים. הדברים הובאו רק לצורך המחשת התרשמתי לפיה קיים קושי לקבל במקרה זה את גרסת השוטר בהיותה לא מדויקת, משתנה ולא החלטית.

6. **עדות הנאשמת** - מנגד, התרשמתי שהנאשמת העידה על הדברים כהווייתם, דיברה בשטף וניכר שסיפרה את שחוותה מתוך זיכרונה, שלא לומר מתוך כאבה. אין ספק שמבחינתה של הנאשמת מדובר באירוע חריג, שאיננו חלק מעולמה, ומשכך, העובדה שזכרה כל פרט ופרט מהאירוע אינה מפתיעה. תשובותיה הארוכות והמפורטות, נאמרו באבחה אחת, מבלי שעצרה במהלך שטף הדיבור לחשוב או להתלבט מה עליה להגיד. גרסתה של הנאשמת נותרה עקבית גם כאשר נזכרה בפרט מסוים עליו לא ספרה וקפצה לצורך כך לחלק אחר של הסיפור על מנת להשלימו.

הנאשמת לא ניסתה להתחמק בתשובותיה והיא הותירה בי רושם אמין.

דין

האם הייתה הצדקה לעצירת רכבה של הנאשמת

7. אין מחלוקת בין הצדדים שהנאשמת אחזה בידה את מכשיר הטלפון הנייד שלה. השוטר טען שהבחין בכך שהנאשמת קירבה את המכשיר לפיה (רמז לכך שאולי דברה בטלפון). הנאשמת לא חלקה על כך והסבירה שהיא רצתה להשתמש ביישומון "google maps", שישנה אפשרות להפעילו באמצעות קולו של המשתמש, שכן היא לא הכירה את הדרך ולא ידעה היכן עליה לסטות מהכביש (פרוטוקול עמ' 46 ש' 24-29).

לפיכך, ומשהבחין השוטר בנאשמת מבצעת עבירת תנועה, קמה לו סמכות, שלא לומר חובה, לטפל בעבירה בה הבחין ואף לעצור את רכבה של הנאשמת לצורך כך. השאלה היא האם הדרך בה בחר השוטר לעצור את הרכב הייתה הדרך הנכונה והמתאימה בנסיבות העניין.

8. נוסף על השימוש בטלפון הנייד, כתב השוטר בת/7 ואף טען בעדותו שהנאשמת נסעה "בצורה מאוד פראית". השוטר לא הרחיב בנקודה זו ולא תיאר כיצד בא הדבר לידי ביטוי או על מה התבססה מסקנתו זו. נוסף על כך אציין שלתיאור של השוטר במהלך עדותו, לפיו הנאשמת נסעה כשהיא "חותכת לימין ולשמאל" (פרוטוקול עמ' 7 ש' 15), אין כל אחיזה בת/7. תמיהה נוספת עולה מהעובדה שחרף טענת השוטר שהנאשמת נהגה בצורה פראית, וחרף העובדה שנהג אחריה, לדבריו, במשך מספר דקות (פרוטוקול עמ' 15 ש' 14), הוא לא מצא לנכון לבדוק שמא מדובר ברכב גנוב והאם מדובר בנהגת מועדת או בעבריינית שמנסה לחמוק מהמשטרה (ראו דברי השוטר בעמ' 27 ש' 24-32). תמיהה זו מתבססת על דברי השוטר עצמו שאמר "...ושאתה מסמן למישהו לעצור ו(הוא - ע.מ.) לא עוצר אז אתה מסיק משהו אחר, נהג שלא נענה לקריאות שוטר יש לו... (המשך המשפט לא נרשם, אולם דומה שהכוונה היא למלים "יש לו מה להסתיר" או "יש לו סיבה לכך" - ע.מ.)" (פרוטוקול עמ' 18 ש' 23-24). כלומר גם השוטר מסכים שבנסיבות שתוארו על ידו מדובר באשה שאולי יש לה מה להסתיר, אולם הוא בוחר שלא לבדוק את פרטיה. אי בדיקת הפרטים נמשכה גם בהמשך, בשעה שהשוטר המתין לניידת הנוספת במשך כ-15-10 דקות (ראו דברי השוטר פרוטוקול עמ' 28 ש' 2 וכן עמ' 29 ש' 7).

בנסיבות הללו ספק בעיני האם אכן נהגה הנאשמת ב"צורה פראית" וספק גדול עוד יותר האם סיבת הורדת רכבה מהכביש הייתה צורת נהיגתה.

האם הנאשמת זיהתה את הרכב כרכב משטרי ובשוטר שמנסה לעצור אותה?

9. השוטר נהג, כאמור, בניידת מוסווית, כלומר רכב שאין עליו כל סימן מזהה שהוא רכב משטרי, עד לשלב בו מתקבלת החלטה לחשוף אותו. לאחר שהבחין בנאשמת מבצעת את עבירת התנועה, תיאר השוטר את שהתרחש בשניות הראשונות של האירוע כך: "כרזתי לה לעצור בצד וסימנתי לה עם היד להיכנס לנתיב הימני. הגברת התחילה

להגביר מהירות, התחילה לנסוע מהר במקום לעצור בצד... אני רוצה לציין שבמהלך הנסיעה ממתי שזיהיתי את העבירה נסעתי אחריה עם פליקרים סירנה" (פרוטוקול עמ' 5 ש' 22 עד עמ' 6 ש' 5).

כלומר, האופן בו "הזדהה" השוטר בפני הנאשמת, בשלב הנסיעה המהירה בכביש 4 היה באמצעות הפעלת אורות, בחלק הקדמי של הרכב - לא ברור באיזה צבע - שימוש בכריזה וסימון באמצעות ידו.

הנאשמת כאמור, שמעה את הכריזה, אולם לטענתה לא הבינה את המלל שנאמר והאם הדברים שנאמרו כוונו אליה. כמו כן לא הבינה שאכן מדובר ברכב משטרה. על כך יש להוסיף עובדה נוספת, שאינה שנויה במחלוקת, והיא ששני הרכבים נסעו במהירות גבוהה יחסית בכביש שהינו כביש מהיר.

10. הנאשמת, כאמור, לא הכחישה שהבחינה ברכבו של השוטר, אולם לדבריה סברה שמדובר ברכב הצלה שמבקש שיפנו לו את נתיב הנסיעה. ולדבריה "...באיזה שהוא שלב הבחנתי שיש מכונית שמנסה, שנמצאת ממש במקביל אלי, מכונית רגילה, לא היה לה שום סממן של שוטר ניידת או כל דבר כזה אלא לוחית רישוי צהובה" (פרוטוקול עמ' 47 ש' 1-3). מנקודת מבטה של הנאשמת, הרכב ניסה לפנות לנתיב בו נסעה ועל מנת למנוע פגיעה, היא סתה לנתיב השמאלי. להפתעתה, הרכב סטה אף הוא לנתיב השמאלי ונצמד אליה מאחורה. בשלב זה כרז לה הנהג אולם היא לא הבינה את הנאמר. מאחר שחשבה שמדובר ברכב הצלה, סברה שהוא רוצה שתפנה לו את הדרך, ולפיכך פנתה לנתיב האמצעי. בשלב זה היישומון אף אמר לנאשמת שהיא צריכה לפנות ימינה לכיוון כביש 431 ומשפנתה ימינה (מעשה שכאמור התפרש על ידי השוטר כניסיון לברוח ממנו), פנה אחריה גם הרכב, דבר שהפתיע אותה. רק בשלב זה הבינה הנאשמת ככל הנראה שיתכן שהרכב שנוסע מאחוריה רוצה שהיא תעצור. משניסתה לעצור בצד, האיץ השוטר את מהירות נסיעתו וחסם אותה, מה שהוביל, לדבריה, להתנגשות בין הרכבים (ראו דברי הנאשמת בעמ' 47).

11. נשאלת השאלה האם במצב דברים זה מצופה מאזרח להבחין ולהבין שרכב שנוסע אחריו הינו רכב משטרה ושהשוטר שנמצא בתוך הרכב מסמן לו לעצור בצד. לאור העובדות שהוצגו לפני במקרה הנוכחי, דומני שיש להשיב על שאלה זו בשלילה.

להלן אבחן את סימני הזיהוי של הרכב ושל השוטר אחד לאחד.

השימוש בפליקרים - השוטר עצמו העיד שכאשר נהג בכביש 4 והבחין בנאשמת, המרחק ביניהם היה 2-3.5 מטר (פרוטוקול עמ' 6 ש' 31). גם אם אצא מתוך נקודת הנחה שלאור חלוף הזמן לא דייק השוטר באומדן זה, עדיין ניתן להבין מדבריו שהמרחק בינו לבין הנאשמת היה מרחק קטן. יתכן שמטרת השוטר, שתיאר מרחק קטן בין הרכבים, הייתה להמחיש את העובדה שהיה ביכולתה של הנאשמת לשמוע את הוראותיו לעצור בצד דרך מערכת הכריזה. מנגד, המרחק הקטן בין הרכבים מעורר ספק האם היה ביכולתה של הנאשמת להבחין בפליקרים הממוקמים **בחלק הקדמי** של הרכב (עדות השוטר, פרוטוקול עמ' 10 ש' 23-24), עובדה שגם השוטר הסכים לה במהלך החקירה הנגדית (פרוטוקול עמ' 10 ש' 30).

השימוש בסירנה - השוטר מסר בעדותו שנסע אחרי הנאשמת תוך שהפעיל סירנה (פרוטוקול עמ' 7 ש' 11). ואולם, אין בעובדה זו כדי לסתור את גרסת הנאשמת לפיהם סברה שמדובר ברכב הצלה, שכידוע גם לו יכולה להיות סירנה.

השימוש בצ'קלקה - משנשאל השוטר האם הייתה ברשותו גם צ'קלקה, השיב בחיוב, אולם הסביר שהיא הייתה מונחת במושב האחורי של הרכב, באופן שבמהלך הנסיעה לא הייתה לו גישה אליה והוא לא רצה לסכן את חייו כדי להוציאה (עמ' 11 ש' 2 ואילך).

במאמר מוסגר אציין שדומה שמכל הסממנים המזהים נידת משטרה, דווקא האור הכחול - אדום מקושר יותר מכל עם משטרת ישראל ומבדיל בין נידת משטרתית לבין רכבים אחרים - בין אם רכבי הצלה ובין אם רכבי ביטחון - המצויים במקומות רבים ברחבי הארץ. למרבה הצער לא נעשה בצ'קלקה כל שימוש במהלך האירוע. כמו כן, הותרתה בקרן זוית, במקום לא נגיש, עשויה אף להצביע על חוסר החשיבות שייחס השוטר לאמצעי זה.

השימוש בכריזה - הנאשמת, כאמור, לא הכחישה ששמעה את הכריזה אולם טענה שלא הבינה האם הדברים שנאמרו כוונו אליה, ואם כן, מה היה תוכנם. אציין שבמהלך הדיון לא התמקדו הצדדים בתוכן הדברים שכרז השוטר לנאשמת. נקודה זו שבמחלוקת לא נתמכת בראיה אובייקטיבית כלשהי ועל כן מצאתי שיש לתת לנאשמת ליהנות מהספק ולקבל את גרסתה.

סימון לנאשמת לעצור באמצעות הידיים - השוטר אכן הסביר שסימן לנאשמת לעצור בצד באמצעות אצבעו (פרוטוקול עמ' 12 ש' 1-12), אולם הצדדים לא העמיקו ולא מיקדו שאלותיהם באופן הסימון. בנוסף, נוכח יריעת המחלוקת המצומצמת, עצם הסימון בידיים יכול להשתלב גם עם גרסת הנאשמת לפיה סברה שמדובר בנהג רכב הצלה שמבקש ממנה לזוז הצדה כדי לפנות לו את הדרך.

מדיו של השוטר - השוטר טען שהנאשמת הבחינה בו שהיה לבוש מדים (פרוטוקול עמ' 7 ש' 1 וכן עמ' 19), כשהכוונה היא למדים בצבע כחול כהה מאוד, כפי שלבש במהלך העדות, עם סמל משטרה על כל זרוע (פרוטוקול עמ' 9 ש' 27-28). משכך, סבר השוטר שגם אם כל הסימנים האחרים לא הועילו, לא יתכן שהנאשמת לא זיהתה אותו כשוטר לאור המדים שלבש:

ש. בהנחה שהיא לא יודעת שאתה רכב משטרה, והיא רק שומעת את הכריזה תסכים איתי שהיא יכולה להסיק שלא מדובר בהכרח בשוטר.

ת. הכל יכול להיות.

ש. יכול להיות רכב של זק"א

ת. אני מזכיר לך אתה (צ"ל "אני" - ע.מ.) שוטר עם מדים מולה.

(פרוטוקול עמ' 11 ש' 26-30)

הנאשמת טענה שלא הבחינה שמדובר במדים "של שוטר" עד לרגע שניגש אליה, ולכל היותר הבחינה באדם שלובש מדים שחורים: "לא ראיתי שהוא לבוש מדי משטרה. ראיתי מישהו שלבש במדים שחורים ולא זיהיתי באיזושהי צורה שהוא רוצה לעצור אותי" (פרוטוקול עמ' 47 ש' 22).

מאחר שממילא סברה הנאשמת שמדובר באיש כוחות ההצלה, יתכן שהעובדה שראתה אדם לובש מדים התיישבה עם הנחתה שמדובר באיש כוחות ההצלה, גם אם לא קישרה אותו דווקא למשטרה.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, ספק בעיני עד כמה יכולה הייתה הנאשמת, בנסיבות המקרה, להבחין שנהג הרכב לובש מדים, תוך כדי נסיעה בדרך מהירה כשעיניה מופנות קדימה, גם אם לרגע קט הסיטה מבטה לכיוון הרכב שנוסע במקרה הטוב במקביל אליה ובמקרה הפחות טוב מאחוריה.

יש לזכור שבשלב הראשון הן השוטר והן הנאשמת ישבו כל אחד ברכבו. במצב דברים זה נשאלת השאלה עד כמה יכולה הייתה הנאשמת להבחין באותו סמל קטן על זרועו של השוטר, בהתחשב במהירות בה נהגו היא והשוטר. בהינתן שהשוטר נהג במקביל לנאשמת, כפי שציין השוטר עצמו, הייתה צריכה הנאשמת, מבחינה תיאורטית, לסובב את ראשה בתשעים מעלות ובאותו שבריר שניה לקלוט את אותו סמל קטן. גם הסברו של השוטר לפיו הנאשמת יצרה עמו קשר עין אינו יכול לעמוד. הנאשמת עצמה העידה שהבינה שנהג הרכב רוצה ממנה משהו ומכאן מתבקשת המסקנה שבהחלט יתכן שהביטה לעברו. כמו כן, ככל שהנאשמת הביטה לתוך עיני השוטר, הדבר מחזק את המסקנה שלא הביטה לעבר זרועו של השוטר, שם היה ממוקם ה"רמז" היחיד לכך שמדובר בשוטר.

חשוב לציין שהדין בנושא המדים לא התמקד בשאלה האם בשעה שהשוטר ישב ברכב יכולה הייתה הנאשמת להבחין בסמל המשטרה על זרועו, או שמא הסמל היה מוסתר על ידי דלת הנהג.

12. למעשה, הפעם הראשונה בה מבינה הנאשמת שמדובר בשוטר שניצב מולה, היה, לדבריה, לאחר שהרכבים נעצרו. על פי גרסתה, בשלב זה יצא אליה השוטר, פתח את דלת רכבה, משך אותה בחוזקה החוצה וקלל אותה, תוך שאמר לה שהיא גרמה נזק ל"ניידת" (פרוטוקול עמ' 49 ש' 8-1) וראו גם עמ' 56 ש' 12-13: הבנתי שמדובר בשוטר רק שהוא אמר את המילה ניידת. לא על פי המדים שלו הסקתי מי הוא ומהו". גרסה זו של הנאשמת עומדת לכאורה בסתירה לדברים שמסרה בחקירתה (ת' 11 ש' 20) שם הסבירה שכבר בפניה לכביש 431 "הבנתי שזה משטרה וכנראה רוצים שאני יעצור בצד". משעומתה עם סתירה זו טענה הנאשמת שהמלה "כנראה" הייתה צריכה להירשם לפני המילה "משטרה". ואולם, הסבר זה אינו מתיישב עם המשך דבריה של הנאשמת בחקירתה (ת' 11 ש' 74) שם חזרה על דבריה משורה 20: "שאני באתי לפנות ימינה לכביש 431 זה היה השלב שהבנתי שזה (צ"ל "זאת" - ע.מ.) משטרה ושהיא רוצה שאני (א)עצור בצד...". על אף קיומה של סתירה בנקודה זו בין דבריה של הנאשמת במשטרה לבין הדברים שמסרה בבית המשפט, מצאתי שאין לייחס לה חשיבות רבה וזאת ממספר טעמים. האחד - אין פער משמעותי בין השלב בו טענה הנאשמת שהבינה שמדובר בשוטר בחקירתה במשטרה (הירידה לכביש 431 במהלכה החלה בתהליך עצירת הרכב), לבין השלב הנטען בעדותה (השלב בו השוטר אומר לה שהיא גרמה נזק לניידת - כלומר מיד לאחר שהרכבים נעצרו והתנגשו). החשוב הוא שהנאשמת הבינה או חשדה שמדובר ברכב שמבקש שהיא תעצור והעובדה שהיא אכן האטה בשלב זה את מהירות נסיעתה עד לעצירת הרכב. הטעם השני, הקשור לטעם הראשון, הוא שבחלוף הזמן לא מן הנמנע שלפחות חלק מפרטי האירוע יתערבבו בראשה של הנאשמת, בפרט כאשר אין מדובר בפרט עובדתי אלא בפרט תודעתי. כפי שצינתי, גרסתה של הנאשמת הייתה עקבית ומדויקת לאורך כל הדרך, החל מאמרותיה בתחנת המשטרה, עבור דרך דברים שמסרה לרופא המטפל (נ' 5), המשכה בחקירה ראשית וסופה בחקירה נגדית. הנאשמת מסרה תשובות ארוכות ובהירות והותירה רושם אמין ביותר, זאת בניגוד לגרסת השוטר שהייתה, בחלקים מסוימים לא החלטית ובחלקים אחרים אף מגמתית. הטעם השלישי הוא שאין רבותא בין שני השלבים, שכן שניהם מאוחרים לשלב בו טען השוטר שהנאשמת זיהתה אותו כשוטר.

13. לסיכום נקודה זו - בשים לב למכלול הנסיבות מצאתי שגרסת הנאשמת לפיה היא לא הבינה שהרכב שנוסע לצדה הוא רכב משטרה, בתוכו נוהג שוטר שמבקש ממנה לעצור בצד, איננה בלתי סבירה, בין אם הנאשמת הבינה זאת בשלב הירידה לכביש 431 ובין אם הבינה זאת לאחר ההתנגשות ולאחר שהשוטר אמר לה שמדובר בניידת.

הנזק שנגרם לניידת - האם חבלה במזיד?

14. נטען נגד הנאשמת שהיא פגעה בניידת המשטרה במזיד. הנאשמת לא הכחישה, כאמור, שאכן היה מגע בין רכבה לבין רכבו של השוטר, אולם הכחישה מכל וכל שפגעה ברכב בצורה מכוונת ובמטרה לגרום לו נזק. נהפוך הוא, את האשמה לתאונה הטילה על השוטר. כך, משנשאלה האם הפגיעה הייתה מכוונת ענתה:

"ממש לא בכוונה, ניסיתי לעצור והוא פשוט חסם אותי. תוך כדי שאני מנסה לעצור הוא חוסם אותי. מאחר והכביש מהיר, זה עניין של שניות אין לי הרבה זמן להאט, תוך כדי שאני מאטה הוא חוסם אותי והייתה התנגשות. אם זה היה כביש עירוני לא בטוח שהייתה התנגשות. מאחר וזה כביש מהיר ונוסעים 100 אז הייתה התנגשות. אני לא מבינה את המילה במזיד. אם כבר הוא פגע בי במזיד כי הוא חסם אותי" (פרוטוקול עמ' 48 ש' 22-26).

לאחר ששמעתי את הסברי הצדדים, אינני סבור שעלה בידי המאשימה להוכיח ברף ההוכחה הנדרש בהליך פלילי שאכן כוונת הנאשמת הייתה לפגוע בניידת ולגרום לה נזק.

עיון בגרסת השוטר עצמו מלמדת בצורה הטובה ביותר על שהתרחש: "נסעתי אחריה, התחלתי להאט אותה **תוך כדי הצמדה לשטח**, למעקה בטיחות בצד שמאל **עד שהצמדתי אותה. במהלך ההצמדה היא פגעה בי בחלק האחורי של הניידת** ופיצצה את הצמיג האחורי עד שהיא נעצרה". (פרוטוקול עמ' 6 ש' 6-8 וראו גם בהמשך עמ' 8 ש' 1-3 ועמ' 17 ש' 4-5).

לדידי, השימוש החוזר של השוטר במילים "הצמדה" ו"הצמדתי" מלמדת על התקרבות של הניידת לרכבה של הנאשמת ולא להיפך. אין חולק על כך שהשוטר ביקש לגרום לרכבה של הנאשמת לעצור בצד. לצורך כך, ומשלא עזרו האמצעים האחרים בהם השתמש, הוא ניסה לבצע זאת בצורה פיזית, כלומר קירוב רכבו לעבר רכבה של הנאשמת.

ואולם, כאשר השוטר מתאר את המפגש בין שני הרכבים, הוא מטיל לפתע את האשמה לפגיעה על הנאשמת ("היא פגעה בי"; "היא פיצצה את הצמיג"), זאת מבלי שהתייחס בת/7 או בעדותו לשאלה האם הנאשמת הסיטה את רכבה באופן מכוון לכיוון רכבו.

15. בין הצדדים התגלעה מחלוקת בשאלה האם השוטר עצר את רכבה של הנאשמת פעמיים, כטענת השוטר, או שמא מדובר באירוע אחד רציף, בסופו עצר השוטר את הנאשמת בירידה לכביש 431, כטענת הנאשמת. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ולאור העובדה שאין כל תמיכה בגרסת השוטר, נותר בלבי ספק שמא גרסת השוטר משקפת נכונה את שהתרחש.

השוטר העיד על כך שבמהלך העצירה הראשונה פגע רכבה של הנאשמת ברכבו בפגוש האחורי של הניידת (פרוטוקול

עמ' 6 ש' 2). כתמיכה לטענה זו הוגש מסמך ת/10 וכן תמונה ת/9, בה ניתן לראות מקרוב את הפגוש האחורי של הניידת. על הפגוש ניתן להבחין בשריטות ובסימנים קטנים **רבים** לאורך הפגוש **כולו**, לרבות על **חלקו העליון** - מקום שאין חולק שלא יכול להיפגע כתוצאה מפגיעת רכב ברכב בעוצמה נמוכה. כפי שניתן לראות בתמונה, המכה הנטענת אף לא גרמה לכיפוף או למערכת הפגוש. בנוסף ניתן להבחין במספר שריטות בחלק התחתון של מכסה תא המטען (מימין ללוחית הרישוי), שהינו חלק בניידת שלא נטען שהנאשמת פגעה בו, עובדה שיכולה להצביע על כך שלא היה מדובר בניידת חדשה ושמורה, אלא בסימנים ושריטות שנגרמו לניידת לאורך זמן, ללא כל קשר לאירוע הנדון.

על כל אלו יש להוסיף את האמור בת/10, לפיו "הרכב ניזוק בצדו השמאלי. החלקים שנמצאו מכופפים, מעוותים והיה צורך ביישורם: מגן אחורי, כנף אחורית שמאל, דלת אחורית שמאל, דלת קדמית שמאל". כלומר - אף לא מילה אחת על הפגוש האחורי של הרכב.

אם נבדוק את רכבה של הנאשמת, הרי שמנ/6 לא עולה שנגרם נזק לחלק הקדמי של הרכב, דבר שהיה מתבקש בנסיבות בהן אכן פגע חלקו הקדמי של רכבה של הנאשמת בניידת.

גם תיאורו של השוטר את שאירע לטענתו בשלב זה איננו חד משמעי ולבטח מעורר תהיה:

"ש. מה קרה לרכב. איזה נזקים היו

ת. לא היה שום מכה רצינית, נתנה לי מכה בפגוש, יכול להיות שיש שם מכה רצינית לא יודע".
(פרוטוקול עמ' 13 ש' 15-16)

במהלך עדותו הודה השוטר שכלל לא בדק האם נגרם נזק לניידת בחלק האחורי (ראו דבריו בעמ' 14 ש' 22-23), התנהגות שאינה מתיישבת עם הגיונם של דברים ועם נטייה טבעית לבדוק איזה נזק נגרם לרכב.

לאור האמור, נותר ספק משמעותי האם גרסת השוטר, לפיה רכבה של הנאשמת פגע בפגוש האחורי של הניידת, יכולה לעמוד.

לא הייתי מתעכב בניתוח שאלת הנזק לפגוש האחורי, אלמלא ביקשה המאשימה לחזק על סמך נזק זה את גרסת השוטר לפיה הנאשמת פגעה עם רכבה ברכבו של השוטר **פעמיים**, ומכאן לבסס את הטענה שהנאשמת עצרה את רכבה ומשיצא אליה השוטר, נמלטה ממנו עד שנעצרה על ידו בהמשך בירידה לכביש 431. לפיכך, ומשמצאתי שלא לאמץ את גרסת השוטר בנקודה זו, נותר סימן שאלה גם לגבי המשך הגרסה - כלומר שהשוטר עצר את הרכב פעמיים ושלאחר הפעם הראשונה ברח ממנו הנאשמת לאחר שיצא לכיוונה.

16. חשיבות נוספת לשאלה האם הנאשמת פגעה ברכב פעם או פעמיים קיימת לצורך הוכחת היסוד הנפשי הנדרש לצורך ביסוס עבירת היזק בזדון, במובן זה שכל שיעלה בידי המאשימה להוכיח שאכן היו שתי פגיעות, יקשה הדבר על הנאשמת לטעון טענת "תום לב" או "מקריות".

כאמור, משמצאתי שלא ניתן לקבוע שאכן היו שתי עצירות, ומכאן שלא ניתן לקבוע אם היו שתי פגיעות, נחלשת במידה משמעותית גם היכולת להוכיח את יסוד הכוונה או הזדון במעשיה של הנאשמת.

אשר לספק שנותר בכל הנוגע לכוונתה של הנאשמת לפגוע בניידת במזיד, ניתן להפנות אף לדברי השוטר עצמו (עמ' 28 ש' 26-31):

"ש. ...תסכים אתי שהתנגשות ביניכם לא (נ)עשתה במכוון היה איזה הליך שניסית לסגור אותה והיא לא פגעה בך במכוון.

ת. **אין לי מושג מה היא חשבה באותו רגע**, מבחינתי היא ביצעה עבירה, לא נענתה להוראות שוטר לעצור."

גם בהמשך (עמ' 29 ש' 1) משנשאל בשנית, השיב השוטר "אני יודע שעשתה במכוון, בן אדם נורמלי היה עוצר בצד. אדם נורמלי שמקבל הוראה משוטר לעצור מקבל את ההוראה והולך הביתה. **אני חושב שהיא עשתה את זה בכוונה**. נהג נורמטיבי היה עוצר".

מהאמור ניתן להיווכח שמסקנתו של השוטר לפיה הפגיעה בו הייתה מכוונת, לא רק שלא הייתה החלטית, אלא שהיא התבססה על העובדה שהנאשמת לא עצרה בצד כפי שביקש, עובדה שאין לה כל קשר למסקנה אליה הגיע.

הקללות והאיומים

17. הנאשמת לא הכחישה שאמרה לשוטר שתתלונן עליו במח"ש על כך שהטריד אותה מינית, זאת לאחר שכינה אותה "שרמוטה" ו"זונה". אינני נדרש לקבוע במסגרת החלטתי זו האם הטחת המילה "שרמוטה" באזרח, במהלך פעילות לאכיפת חוקי התנועה, מהווה עבירה של הטרדה מינית. החשוב לענייננו הוא שהנאשמת הטיחה בשוטר, מיד לאחר שאמר לה את המילים הבוטות, שתתלונן עליו בפני גורם מוסמך בגין מעשיו כלפיה. אותו מעשה היה, להשקפתה, מעשה מיני שהצדיק הגשת תלונה נגד השוטר. לא מן הנמנע שאמירתה זו של הנאשמת שתתלונן עליו על שביצע בה עבירה של הטרדה מינית נקלטה באזני השוטר כאיום להתלונן עליו במח"ש על מעשה מיני חמור יותר.

מאחר שהשוטר הודה למעשה שקילל את הנאשמת, הרי שקיים עיגון ראייתי לגרסתה של הנאשמת לכך שחילופי המילים ביניהם, בהקשר זה, החלו על רקע אמירת השוטר. ניכר שהנאשמת העידה על עניין זה, כפי שהעידה על יתר חלקי האירוע בביטחון רב וברצף סיפורי לוגי והגיוני, בדיוק כפי שתיארה זאת בהזדמנות הראשונה בפני החוקר שחקר אותה לאחר האירוע (ת/11).

הנאשמת לא הכחישה שאף היא קללה את השוטר (ת/11 ש' 83), אולם יש לקרוא את דבריה בהקשר של הסיפור בכללותו. כלומר - אמירות וקללות שבאו לאחר שהשוטר צעק עליה וקלל אותה. יצוין שהשוטר לא מצא לנכון לתעד בדוח הפעולה את העובדה שהוא קלל את הנאשמת, ומכאן שאין כל פירוט מה היה אופי הקללות:

"ש. ...היא טוענת שקיללת אותה בכל מיני קללות.

ת. גם אמרתי לחוקרת של מח"ש יכול להיות שזרקתי מילה אחת או שתיים לא זכור בדיוק. יכול להיות שקיללתי בלהט הדברים, בעקבות כל הפה שהיא פתחה עלי.

ש. מה אתה חושב אמרת לה.

ת. לא זוכר את הקללות. מי שישמע כמה קללות. איזה קללות. אמרתי יכול להיות בלהט הדברים זה קרה, לא זוכר.

ש. היא אומרת קראת לה שרמוטה וגורילה.

ת. גורילה זה המצאה שלה.

ש. שרמוטה יש מצב שקראת לה.

ת. לא.

ש. אז איך אתה מקלל.

ת. לא יכול להגיד לך דברים שאני לא זוכר, יכול להיות שקיללתי אני לא זוכר מה."

(פרוטוקול עמ' 24 ש' 28 עד עמ' 25 ש' 6)

מהאמור עולה שהשוטר, על אף שאמר מספר פעמים שאינו זוכר את נוסח הקללות, לפתע זכר שלא כינה אותה בכינויים שהוטחו בו על ידי ב"כ הנאשמת, עובדה המצטרפת להתרשמותי הכללית לפיה עדותו של השוטר הייתה חסרה ומגמתית. כך, משהוטח בשוטר שהשתמש במילות הגנאי "שרמוטה" ו"גורילה", הוא מיהר להכחיש שהשתמש במילה "גורילה". רק לאחר שנשאל מפורשות על ידי ב"כ הנאשמת אם מכאן ניתן להבין מתשובתו שבמילה "שרמוטה" כן השתמש, שלל גם אפשרות זו.

העובדה שהשוטר לא הכחיש תחילה שכינה את הנאשמת במילת הגנאי "שרמוטה", בניגוד להכחשתו שהשתמש במילה "גורילה", מחזקת את גרסת הנאשמת לפיה אכן נעשה שימוש מצד השוטר בכינוי זה. ככל שכך הם פני הדברים, הרי שיש בכך כדי לחזק את גרסת הנאשמת לפיה אכן אמרה לשוטר שמדובר מבחינתה בעבירה של הטרדה מינית ועל כוונתה לפנות למח"ש.

לא בכדי מצאתי להרחיב מעט בנקודה זו, שכן היא מצטרפת לדוגמאות הנוספות עליהן עמדתי קודם לכן ובבעייתיות הקיימת לטעמי בקבלת גרסת השוטר כמו שהיא.

18. חשוב לזכור שחילופי הקללות נאמרו מיד לאחר שהניידת נפגעה במהלך עצירת הרכב, מה שיכול להסביר את כעסו של השוטר, כפי שהוא עצמו העיד (פרוטוקול עמ' 24 ש' 24: "וודאי שכעסתי כל אחד היה כועס").

סימן נוסף לכך שהשוטר היה בעצמו בסערת רגשות מצאתי בעובדה שברגע שהגיע לרכבה של הנאשמת, פתח את הדלת והוציא אותה בכוח. הנאשמת העידה שהשוטר משך אותה מהניידת כשחגורת הבטיחות הייתה עדיין עליה ומבלי שביקש ממנה לצאת מהרכב.

אין ספק שהיה מדובר באירוע חריג, מפתיע, שלא לומר מסוכן לשני הצדדים. ניתן אף להבין את סערת הרגשות בה היו נתונים הן הנאשמת והן השוטר בעקבות התאונה בה נפגעו שני הרכבים. מצב דברים זה יכול אף להסביר את ההיסטריה

בה הייתה נתונה הנאשמת. באופן לא ברור, אין זכר בדוח הפעולה אותו ערך השוטר (7/ת) למצבה ההיסטרי החרגי של הנאשמת, מעבר לתיאור התנהגות שלילית במובן זה שהיא השתוללה. כמו כן, גם במהלך העדות לא נעשה על ידו כל מאמץ להבין שמא תחילת האירוע נבעה מטעות במובן זה שיתכן שהנאשמת לא הבחינה בכך שמדובר בניידת משטרתית מוסווית. רק במהלך החקירה הנגדית הודה השוטר שהנאשמת הייתה במצב של היסטריה, אולם קישר זאת מיד לכך שהיא צעקה וקללה ולא לסיבות שגרמו לה להגיע למצב זה (פרוטוקול עמ' 19 ש' 1).

הלחץ בו היה נתון השוטר לאחר קרות התאונה, לאחר שמנקודת המבט שלו עצר כרגע נהגת שניסתה להתחמק ממנו ולא נענתה לקריאתו לעצור, יכול אף להסביר את רצונו להוציא את הנאשמת מתוך הרכב. השוטר הסביר בעדותו שמאחר שהנאשמת סירבה לצאת מרכב, הוא משך אותה. בהינתן שהנאשמת הייתה היסטריה כתוצאה מההתרחשות הבלתי צפויה, שלא לומר מפחידה שזה עתה חוותה, יתכן שמעט יותר סבלנות וניסיון להרגיע את המצב, היה מונע את הוצאתה של הנאשמת בכוח מהניידת ואולי אף את המשך הידרדרות המצב (הצורך באזוק, חילופי הדברים בין הנאשמת לשוטר, הצורך לכלוא את הנאשמת בתוך הניידת עד להגעת כוח עזר וכיו"ב).

התנהגות הנאשמת בתוך הניידת

19. השוטר טען שהנאשמת המשיכה להשתולל בניידת. על פי התיאור שמסר, לאחר שהוציא את הנאשמת מהרכב, הוא אזק את ידיה מאחורי גבה. משנשאל על ידי ב"כ החשודה לסיבה לכך הסביר "שזה הנוהל שלנו" (פרוטוקול עמ' 22 ש' 25). מנגד טען ב"כ הנאשמת שהדבר נעשה בניגוד לנהלי מטא"ר. לא הנהלים עליהם הסתמך השוטר ולא נהלי מטא"ר הוצגו לעיוני, אולם החשוב לענייננו הוא שאין חולק שהנאשמת הייתה אזוקה ואזיקה אחורית, באופן שמנע ממנה לעשות שימוש בידיה. לפיכך, משהוכנסה הנאשמת לניידת הסגורה, כאשר לדבריה לא היה בה כל פתח, אני מקבל גרסתה לפיה בעטה בחלון ובדלת הניידת במטרה לגרום לשוטר לפתוח פתח שיאפשר כניסת אויר לרכב. בעיטות בניידת, בנסיבות אלו, אינן מקימות עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

20. חשוב לזכור - הנאשמת הוכנסה לניידת לאחר שבמהלך נסיעה רגילה, הייתה מעורבת בתאונה, בה נפגע גם רכבה. מדובר במי שלא הייתה מעורבת עד היום בתאונות דרכים, ובמי שלא היו לה מפגשים עם שוטרים. לאחר התאונה, במקום לבדוק האם היא בסדר והאם היא נפגעה (במילים אחרות "הרגעת מצב"), ניגש אליה השוטר, שאין חולק שממדי גופו גדולים משלה במידה משמעותית, משך אותה מהרכב, צעק עליה, ואף האשים אותה בתאונה ובנזק שנגרם. אין פלא, אפוא, שכל אלו גרמו לנאשמת להתקפת ההיסטריה, שכללה צעקות ובכי. נראה שהתנהגותה של הנאשמת התפרשה בעיני השוטר כ"השתוללות" וכהתנהגות שאף הצדיקה איזוק ידיה מאחור והכנסתה לניידת סגורה, עד להגעת שוטרים אחרים למקום. ואולם, מנקודת מבטה של הנאשמת, שגם כך נקלעה למצב שאך לפני רגע לא העלתה בדעתה שתגיע אליו, היא הוכנסה לניידת לזמן בלתי ידוע שכן מטבע הדברים לא אמר לה השוטר לצורך מה הוכנסה לניידת ומתי עתידה להגיע שוטרת למקום שתאזוק אותה ברגליה. במצב דברים זה, תיאור הנאשמת את שעבר עליה בתוך הניידת איננו בלתי סביר:

"לא יכולתי לתאר במילים מה עבר באותם שניות. שהוא מושך אותי ודוחף אותי בעוצמה עם הידיים שלו על

החזה שלי לרכב, הוא מיד טורק לי את הדלת על מנת שאשב בפנים. לא כל כך הצלחתי לשבת הוא דחף אותי, יותר נכון השכיב אותי בתוך הניידת שלו. ואז הוא פשוט סוגר את הדלת ומתחיל לדבר במכשיר קשר. בשלב הזה אני צועקת לו שיפתח לי את הדלת או את החלון או משהו שאוכל לנשום. לא נשמתי, הייתי בפניקה, צרחת, המזגן ברכב לא פעל, החלונות הכל היה סגור ומוגף, הדלת הייתה נעולה, לא נעולה אבל סגורה, וסגר אותה שלא אוכל לפתוח כי הוא נצמד לדלת. מאחר שלא הייתה לי אפשרות שאני אזוקה מאחורה לפתוח את הדלת אז ניסיתי לצעוק לו שיפתח לי את הדלת. מאחר והוא לא הגיב לי, המשך לדבר במכשיר הקשר אז ניסיתי לפתוח, לקחתי את הרגל שלי וניסיתי לפתוח עם הרגל לפתוח את הידית של הדלת וכשהוא ראה את זה אז הוא מיד טרק לי בחזרה את הדלת וניסיתי לצעוק לו שאני צריכה אוויר שאני לא נושמת שיגיד לי מי הוא, על מה אני עצורה, מה קורה פה בכלל. ואז ניסיתי פעם שניה לפתוח את הדלת עם הרגל אז פשוט מה שהוא עשה הוא שלף לי את הנעליים מהרגליים, זרק אותם לכביש ואמר לי לשתוק וקרא לי במילים גסות כמו שרמוטה, גורילה ושאני אירגע וטרק בחזרה את הדלת" (פרוטוקול עמ' 50 ש' 10-22 וראו גם עמ' 54 ש' 26-30).

לסיכום נקודה זו אפנה לדבריה של הנאשמת (עמ' 62 ש' 21-22): "זו התנהגות של בן אדם שרוצה לנשום ולא של בן אדם שרוצה לברוח".

21. חיזוק לתיאור המצב הנפשי בו הייתה נתונה הנאשמת במהלך האירוע מתקבל גם מעדותה של השוטרת רס"ל לירון בלול (ע"ת/4), שהייתה הראשונה להגיע למקום לאחר שהנאשמת הוכנסה לניידת:

"אני זוכרת שאני נכנסתי לניידת היא הייתה קצת סהרורית. היה לה **הרבה רוק על הפנים**, וסליחה גם על המילה **היה לה נזלת** וקינחתי לה את האף הזאתי לה את השיער **ניקיתי לה את הפנים** ונתתי לה מים" (פרוטוקול עמ' 39 ש' 23-25).

להתקפת ההיסטוריה בה הייתה נתונה הנאשמת יש ביטוי גם בהמשך, עת הובאה לתחנת המשטרה.

הנאשמת תיארה את שעבר אליה בתחנת המשטרה באריכות וניכר שההתנהלות מולה בתחנה הייתה קשה לה. הנאשמת תיארה שהיא המשיכה להיות אזוקה בידיה וברגליה שעות ארוכות, גם בעת בדיקתה על ידי מד"א שהוזעק למקום. כמו כן סיפרה שהקליה לפחות שש פעמים, שרעדה בכל גופה עד ששפכה על עצמה מים שהוגשו לה, שנאסר עליה לדבר עם אמה ושהרגישה כאבים בכל גופה. חיזוק לגרסתה של הנאשמת שאכן נחבלה מצאתי בסימנים שנראו על גופה (ראו נ/2 ממנו עולה שמדובר בשפשופים, המטומות ושריטות). הנאשמת הסבירה שהיא סירבה להתפנות לבית החולים לאחר שנמסר לה שכל שתעשה כן היא תהיה בסטטוס של עצורה, כשהשמעות היא שתישאר כבולה ושחקירתה תידחה לשלב מאוחר יותר. על מצבה של הנאשמת ועל חוסר היכולת לחקור אותה תעיד אולי העובדה שבסופו של דבר נחקרה הנאשמת בשעה 19:58, בדיוק ארבע שעות (!) לאחר תחילת האירוע. רק בשעה זו הוסרו מעליה האזיקים. להשלמת התמונה יצוין שבסופו של יום שוחררה הנאשמת מתחנת המשטרה לאחר שאמה הגיעה לחתום עליה ערבות רק בסביבות חצות הליל. גם הרופא המטפל אליו הגיעה הנאשמת, כ- 14 שעות לאחר ששוחררה מהתחנה, ולאחר שאמה של הנאשמת קיבלה את אישור התחנה ליציאתה של הנאשמת ממעצר הבית אליו שוחררה, מצא לנכון לציין שהנאשמת עדין "נסערת מאוד" (נ/5).

אי איתורה של עדת הגנה

22. על מנת לשפוך אור על המצב הנפשי הקשה בו הייתה נתונה הנאשמת, ביקשה ההגנה להעיד את אמו של אדם אחר שנחקר במועד בו נחקרה הנאשמת. לטענת הנאשמת אותה אישה סייעה לה ואף דאגה שיביאו לה אוכל ושתייה. גם אם מדובר בעדות שאינה נוגעת במישרין ללב לבו של האירוע בגינו הועמדה הנאשמת לדין, אלא "רק" לצורך הוכחת מצבה הנפשי בסמוך לאחר האירוע, הדבר לא הסתייע בשל אי שיתוף פעולה מצד המאשימה, שדומה שעשתה מצדה מאמץ מינימלי בלבד לסייע לנאשמת באיתורה של אותה אישה.

תגובת המאשימה, שנמסרה מפי התובעת בסוף יום העדויות הראשון, הייתה שאין לה אפשרות לשחזר באמצעים העומדים לרשותה את שמות האנשים שנכחו בתחנה ואף לא את שמות הנחקרים באותו יום, כך שבסופו של יום לא הועבר שמה של אותה אישה לידי ההגנה.

ראשית אציין שלא ברורה התנהלותה של המאשימה שלא טרחה להשיב בכתב לבקשת ההגנה, חרף החלטה שניתנה. שנית, לא ברור על סמך מה התבססה התגובה בהינתן שלא הוגש כל מסמך מטעם קצין החקירות המצביע על ניסיון שנעשה לאיתור שם העדה או שמו של בנה שנחקר ביום האירוע.

לגופו של עניין, תמוה בעיני כיצד לא ניתן לבדוק במערכות המחשוב המשטריות האם אדם נחקר במועד מסוים בתחנת משטרה (להבדיל, למשל, מחקירה שנערכת לעתים מחוץ לתחנה, שאז היא לא מתועדת במחשב אלא נכתבת בכתב יד ונסרקה בהמשך לתיק החקירה).

כאשר מדובר בראייה שעשויה לסייע לנאשם בניהול הגנתו, מצופה שאותה ראייה תאותר במסגרת ניהול החקירה. בהחלט יתכן שבנקודת הזמן בו התיק מסוכם או בשלב ניתוח הראיות לשם הכנת כתב אישום, יסבור חוקר או תובע שאין באותה ראייה כל צורך לאור דיות הראיות בתיק וקביעתם המקצועית שאותה ראייה ממילא לא תוכל לסייע לנאשם בהגנתו. עם זאת, לאחר שהוגשה מטעם ההגנה דרישה מפורשת לאתר את אותה ראייה, ולא נעשה כל מאמץ על מנת לנסות ולאתרה, נזקף הדבר לחובתה של המאשימה.

וידגש, במהלך עדותה היו לנאשמת טענות רבות נגד השוטר, לרבות לגבי האופן בו התייחס אליה בתחנת המשטרה. לפיכך, עדותה של אותה אישה הייתה יכולה לשפוך אור על טענות אלו, לחזקן או להפריכן. משכך, משנמנעה מהנאשמת ההזדמנות להביא את אותה אישה, ומנגד לא הוצגו פעולות שנעשו על מנת לנסות ולאתר אותה דרך בנה, ששמו הפרטי ומועד חקירתו נמסרו למאשימה, מצאתי שמחדלה זה של המאשימה רובץ לפתחה והנאשמת זכאית ליהנות ממנו.

סיכום

23. עבירת האיומים - משמצאתי להאמין לגרסת הנאשמת שהודתה שאמרה לשוטר שתתלונן עליו על שהטריד אותה מינית לאחר שכינה אותה "שרמוטה", הרי שאין מדובר בעבירה של איומים, אלא לכל היותר בהודעה לשוטר על

כך שתפעל באמצעי חוקי על מנת להתלונן על שעשה לה.

גם אם הנאשמת קללה את השוטר, אין מקום להרשיעה בעבירה של העלבת עובד ציבור, לא רק בשל העובדה שעבירה זו לא הופיעה בכתב האישום והנאשמת לא הוזהרה במהלך הדיון שיתכן שתורשע בה, אלא שלא ניתן יהיה להרשיעה בעבירה זו נוכח התנהגותו של השוטר כלפיה והעובדה שמדבריו שלו עולה שיתכן שאף הוא קלל אותה.

עבירת היזק בזדון - מסקנתי היא שבמישור העובדתי לא עמדה המאשימה בנטל המוטל עליה להוכיח שאכן הנאשמת היא זו שפגעה ברכבו של הנאשם, ודאי שלא במזיד. כמו כן לא ברורה תרומתו של השוטר שנצמד לרכבה של הנאשמת במטרה להורידו לשוליים, לאותה פגיעה. מכל מקום, במצב הדברים המתואר, ניצבת המאשימה הרחק מרף ההוכחה הנדרש להוכחת ה"זדון" לפגוע בניידת המשטרתית, ככל שהנאשמת אכן ידעה בשלב זה שמדובר בניידת משטרתית.

עבירת הפרעה לשוטר - משלא עלה בידי המאשימה להוכיח באיזה שלב הבחינה הנאשמת בכך שהרכב שנוסע לידה וכורז לה הוא רכב משטרתית, לא ניתן להרשיעה בעבירה של הפרעה לשוטר. בכל הנוגע להתנהגותה לאחר שרכבה עצר, מצאתי שלשוטר עצמו הייתה תרומה לא מבוטלת להתלהטות היצרים במקום. הדוגמא הבולטת היא הכנסתה של הנאשמת לרכב סגור למשך 10-15 דקות, כשהיא אזוקה בידיה מאחור. דרך פעולה זו בה בחר השוטר הביאה את הנאשמת, שגם כך הייתה היסטורית מהאירוע, למצב בו היא נאלצה לשכב על גבה ולבעוט עם רגליה בניידת על מנת שהשוטר יפתח את הדלת או החלון כדי שייכנס אויר לניידת.

לפני סיום

24. לא אוכל לסיים החלטתי זו מבלי להתייחס למרדף שהתנהל בין השוטר לנאשמת על כביש 4. דבקות במשימה היא תכונה חשובה ויש לשבח שוטרים שמבצעים תפקידם לרווחת כלל הציבור. עם זאת הדבקות במשימה צריכה להיות לאור המטרה. כאשר מדובר בחשד לביצוע עבירת תנועה של שימוש בטלפון תוך כדי נהיגה, כלל לא ברור שישנה הצדקה לביצוע מרדף הכולל גם הורדה פיזית של הרכב לשוליים, דבר שכרוך מעצם טיבו וטבעו בסיכון לנוסע הרכב, לשוטר ואולי אף לנהגים בדרך. אשוב ואזכיר - השוטר הודה שלא טרח לבדוק של מי הרכב או מי יושב ברכב מכאן שסבר שאכן מדובר בנהגת שמבצעת עבירת תעבורה של שימוש בטלפון בזמן נהיגה (עמ' 27 ש' 24 ועמ' 15 ש' 27 לפרוטוקול).

יש להפעיל שיקול דעת ולבצע מרדפים רק בשעה שאין ברירה ואין כל אמצעי אחר להשיג את המטרה. במקרה שלנו ניתן היה למשל להסתייע בניידות אחרות, גלויות, שהשוטר ידע שפועלות בגזרה - אותן ניידות שהגיעו למקום, לבקשתו, בהמשך על מנת לסייע לו לאזוק את הנאשמת. כמו כן ניתן היה להמשיך ולנסוע לצד רכבה של הנאשמת ולהמשיך ולכרוז לה, מתוך הבנה שישנם אנשים חסרי הבנה או ניסיון עם המשטרה, אנשים הלוקים בשמיעתם או אנשים מבוגרים, להם לוקח מעט יותר זמן להבין שרכב שנוסע לצדם, ללא סימנים חיצוניים מזהים, הינו רכב משטרתית. מה שברור לשוטר או לאזרח שמצוי בקשר עם המשטרה, אינו מובן מאליו לכל אזרח, במדינה כמדינתנו בה מסתובבים רכבי הצלה וביטחון מסוגים שונים ומגוונים.

26. מכל האמור, החלטתי כאמור לזכות את הנאשמת מהעבירות בהן הואשמה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ג' שבט תשע"ז, 30 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.